

de Aaringer var det naturligt, at Priserne vare meget høje, og i de følgende Aar efter Krisen vare Priserne noget lavere, indtil de endelig naaede ned særlig for disse Produkters Bedkommende til et Minimum i 1879. Og hvorfor er det i og for sig naturligt, at de kom paa den Maade? Fordi efter et saa betydeligt Nedslag i den økonomiske Tilstand, som foregik i 1876—77, maa den Slags Fornødenheder, som meget hurtig kunne ødelægges og derfor væsentlig maa fortæres i det samme Aar, hvori de ere frembragte, netop særlig blive Gjenstand for Fald i Priserne. Det er ikke usædvanligt, men tvertimod sædvanligt, at der efter en økonomisk Krise kommer et saadant Nedslag, og i Aaret 1879 kom man aabenbart med Hensyn til mange Produkter, hvad de Herrer vide — de have selv følt det — til et Minimum, hvorpaa man ikke kan bygge nogen almindelig Slutning, og som vi vistnok kunne være temmelig sikre paa ikke saa let vil komme igjen, i alle Tilfælde ikke som noget Bedvarende. Det stiller sig ogsaa allerede ganske anderledes, naar vi tage Forholdene siden den Tid. Jeg har fundet mig opfordret til at foretage en Beregning netop efter de samme Grundsætninger og paa samme Maade for den Del af Aaret iaar, som er forløben, altsaa for de 5 Maaneber fra 1ste Januar dette Aar til Slutningen af forrige Maaned, og naar man gjør dette, kommer man til et ikke lidet forskjelligt Resultat og ser, at Prisforholdene for en Mand's Forbrug af Jøde, Brændsel og Belysning nu ere ikke saa lidt høiere, end de vare Aaret i Forveien. Medens man ifjor var kommen til det Resultat for denne Del af Livets Fornødenheder, der foreligger i Betænkningen, 285 Kr. 20 Ø., kommer man iaar for de forløbne 5 Maaneber til et Resultat af 311 Kr. 71 Ø., eller med andre Ord til det Resultat, at Forskjellen mellem ifjor og iaar er imellem 9 og 10 pCt. Dette er vistnok ogsaa i alle Henseender et Resultat, som ganske anderledes kan antages at stemme overens med den virkelige Forbyrdelse af Varerne eller med andre Ord med den Nedgang i Pengenes Værdi, som har fundet Sted i Aarene Salvsfferds, end Tallet for det enkelte Aar 1879, hvor der i Priserne blander sig noget helt Andet imellem, nemlig som omtalt Nedslaget, begrundet i Følgerne af den økonomiske Misfere eller, for ikke at bruge for stærke Udtryk, den økonomiske Svækkelse, som havde fundet Sted efter de i økonomisk Henseende meget overvurderede Aar i Midten af Salvsfferdsene. Men dertil kommer, og det maa jeg vedblivende holde paa, at det ikke er disse Vares Pris, det er ikke Jødemidlernes, Brændselens og Belysningens Pris, der alene bestemmer, om Tiden er dyrere eller billigere, thi end den ganske vist spiller en Rolle; man maa ogsaa tage alle de andre nødvendige Forbrugs-gjenstande med i Betragtning. Lægger man nu Alt dette sammen for at udfinde, hvad

der maa antages at være den egentlige stadige Forbyrdelse af Livet, siden Lønningslovene af 1870 bleve givne, saaledes som det nærmere er udviklet i den af det ærede Medlem omtalte Skrivelse fra Bureauet, saa komme vi altsaa iaar noget høiere op end der opgivet, saa komme vi omtrent til 13—14 pCt., og det er en Forbyrdelse, der nødvendigvis rammer alle Embedsmænd. Jeg skal ikke indlade mig dybere derpaa, man kan herom strides og tvistes, om det rammer noget mere eller mindre haardt, eller i hvilken Grad det rammer den Ene haardere end den Anden, men det Væsentlige er, at det utvivlsomt rammer Alle ikke ubetydeligt. Jeg skal idag ikke føre de Betragtninger, her frembyde sig, videre, det er Noget, som nærmest forekommer mig at være de ærede Ordføreres Sag, og jeg har Intet at tilføje til, hvad der i saa Henseende er anført af det ærede Medlem for Præsids Amt's 1ste Valgkreds (Scavenius), som taler paa det Mindretals Vegne, til hvilket jeg slutter mig. Jeg har derimod maattet føle mig særlig kaldet til at udtale det, jeg har udtalt, fordi det maa være mig personlig magtpaaliggende, at man ikke uden Modsigelse kan læse den Skrivelse, som har foreligget for os, paa en saadan Maade, at man alene holder sig til et enkelt Punkt, der behager, uden at tage Hensyn til andre Momenter, som ikke i samme Grad behage. Man maa derimod læse Skrivelsen, hvis man vil bruge den og tage Hensyn til den, saaledes som den foreligger som et samlet Hele med et endeligt Resultat. Og saa skal jeg gjentagende dertil føje, at, hvis man vil gjøre den samme Beregning, man nu støtter sig til, for iaar, vil man komme til et for Embedsmændene meget ugunstigere Resultat end det, man kom til ifjor, og det er jo Aaret iaar og ikke det forlængst forløbne Aar, som Lovforslaget gjælder.

Winther: Det, der har bevæget mig til ikke at tiltræde noget af de Forslag, der foreligge her, er, at det forekommer mig, at, har det kunnet være saa længe, inden vi bleve færdige med denne Lov, kunde vi gjerne have ventet noget længere endnu (En Stemme: Dyrehavstiden med!). Ja, som det ærede Medlem siger, Dyrehavstiden med. Det er nemlig min Mening, at det ses af den foreliggende Betænkning, at der ikke er Noget, der har kunnet anerkjende, at Tidspunktet i og for sig var det rigtige til at tage Bestemmelser af denne Art. Her er jo nu allerede kommen en Lønningslov for Soldvæsenet, og der er blevet sagt i Finantsudvalget, at man meget snart kunde vente Betænkning over Lovforslaget angaaende Postvæsenets Lønninger; om det er sandt eller ikke, skal jeg lade være usagt, men det har været forebragt der, og det har været en af de Grunde, der have bevæget mig til at vente med at indtage den Stilling, jeg vilde indtage til Sagen. Der